

Pátrání s autistou je silným zážitkem

Recenze

LUKÁŠ DUBSKÝ

Kniha Podivný případ se psem britského spisovatele Marka Haddona se stala bestsellerem. Úspěšná byla i její divadelní adaptace. Z londýnského Národního divadla se nyní dostala až na prkna Malé scény ve dvoře, kde ji Východočeské divadlo Pardubice uvedlo v režii Kashy Jandáčkové.

Patnáctiletý Christopher je nadaný matematik, ale zároveň má poruchu autistického spektra, a tak je jeho komunikace s okolím poněkud složitější. Překonat strach z cizích lidí musí v okamžiku, kdy se rozhodne, že zjistí, kdo vidlemi zabil sousedovic psa Wellingtona.

Ačkoliv je inscenace rámována jako nevšední detektivní příběh, je to především drama o složitých rodinných vztazích. Dramatizaci Simona Stephense ne-

ROLI CHRISTOPHERA hraje Josef Láška (vlevo). Foto: Jan Hromádko

chybí spád, zručně napsané dialogy ani humor. Hra už je inscenační praxí prověřenou sázkou na jistotu, režisérka Jandáčková se ale pokusila dostat hlavnímu hrdinovi hlouběji pod kůži. Vzhledem k nemožnosti změn v textu hry se to projevuje v audiovizuální stránce inscenace. Jak vypadá myšlení člověka s autismem? To se divákovi snaží přiblížit především projekce Jána Tereby, silnější dopad má ale záměrně disharmonická hudba Jakuba

Kudláče. Atmosféru režisérka navozuje i drobnými nápady, jako je třeba anonymizování náhodných postav pomocí pytle na hlavě, což ilustruje obtíže, které autisty provází při sblížování s cizími lidmi.

NÁROČNÁ VÝZVA

Role Christophera je náročnou výzvou, ale i velkou hereckou příležitostí. Josef Láška se jí zhostil výtečně. Kromě vnějších projevů autismu dokázal Christophera vykreslit jako teenagera,

kteří nerozumí světu, dostává se do situací, jež neumí řešit. Sebejistotu získává jen v okamžicích, kdy mluví o exaktních věcech, jako je matematika nebo vesmír.

Láskovi velmi dobře „přihrává“ čtveřice Ladislav Špíner, Petra Janečková, Eliška Lásková a Petr Borovec, přičemž každý z herců ztvární během představení několik postav. Ukazuje se, že umístit hru do komorního prostoru byl šťastný nápad. Inscenace sice nemůže být scénicky nijak opulentní, ale hercům to umožňuje více pracovat s detailem, a tak divákovi přiblížit protagonisty tohoto intimního rodinného příběhu. I díky tomu je inscenace silným zážitkem.

